



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **AGRO Jevišovice, a.s.**, se sídlem Jevišovice 102, zastoupeného JUDr. Pavlem Dejlem, LL.M., Ph.D., advokátem Kocián Šolc Balaštík, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2014, č. j. 35269-2/2014-900000-304.1,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2014, č. j. 35269-2/2014-900000-304.1, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Pavla Dejla, LL.M., Ph.D., advokáta Kocián Šolc Balaštík, advokátní kancelář, s.r.o.

III. Žalobci **s e v r a c í** přeplatek zaplaceného soudního poplatku za podanou žalobu ve výši **3 000 Kč**, který bude vrácen z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobce, JUDr. Pavla Dejla, LL.M., Ph.D., advokáta Kocián Šolc Balašík, advokátní kancelář, s.r.o.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 30. 5. 2014, č. j. 23300-13/2014-530000-11. Tímto rozhodnutím celní úřad nevyhověl námitce žalobce ve věci žádosti žalobce o úhradu úroku z nezákonně uložené pokuty podle § 254 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“).

I. Vymezení věci

(včetně rekapitulace průběhu předchozího řízení)

Žalobci byla na základě rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „ÚOHS“) ze dne 13. 7. 2007, č. j. S14/07-12929/07/620, uložena pokuta za porušení předpisů na úseku ochrany hospodářské soutěže ve výši 8 248 000 Kč. Toto rozhodnutí bylo následně k rozkladu žalobce potvrzeno rozhodnutím předsedy ÚOHS ze dne 22. 4. 2008, č. j. R 138, 147 - 151/2007/01-08371/2008/310. Žalobce napadl toto rozhodnutí žalobou, o níž Krajský soud v Brně rozhodl rozsudkem ze dne 2. 12. 2009, č. j. 62 Ca 40/2008 - 197, tak, že rozhodnutí předsedy ÚOHS zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Následně předseda ÚOHS vydal dne 23. 5. 2011 pod č. j. ÚOHS-R 138, 147 - 152/2007/HS-3525/2011/310/Kpo rozhodnutí, jehož výroková část III. týkající se uložení pokuty byla opětovně zrušena rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2012, č. j. 62 Af 37/2011 - 149. Pokutu ve výši 8 248 000 Kč žalobce uhradil na účet celního úřadu prostřednictvím následujících plateb: dne 23. 8. 2011 byla uhrazena částka ve výši 690 000 Kč, dne 19. 9. 2011 částka ve výši 690 000 Kč, dne 28. 9. 2011 byla úhrada provedena převodem přeplatku evidovaného u Finančního úřadu ve Znojmě ve výši 6 201 344 Kč, dne 30. 9. 2011 převodem přeplatku u Finančního úřadu ve Znojmě ve výši 41 970 Kč a dne 17. 10. 2011 žalobce uhradil zbývající část ve výši 624 686 Kč.

Po zrušení výroku o uložení pokuty krajským soudem celní úřad rozhodnutím ze dne 22. 11. 2012, č. j. 79244-3/2012-016200-021, žalobci vrátil zaplacenou pokutu (přeplatek) ve výši 8 248 000 Kč. Pokuta byla žalobci vrácena dne 26. 11. 2012.

Žalobce následně požádal o úhradu úroku dle § 254 odst. 1 daňového řádu, a to dopisem ze dne 6. 11. 2013. Celní úřad žalobci vrátil tuto žádost jako nevyřízenou sdělením ze dne 10. 12. 2013, č. j. 150559-2/2013-530000-4, s tím, že podání posoudil jako

žádost o náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu“), přičemž žalobce se měl obrátit na ÚOHS. Žalobce tak učinil dopisem ze dne 24. 1. 2014, na který však ÚOHS reagoval dopisem ze dne 6. 2. 2014 tak, že je k rozhodování ve věci nepřislušný, a proto podání žalobce postoupil k vyřízení celnímu úřadu. Celní úřad následně uvedenou žádost vrátil žalobci zpět sdělením ze dne 4. 3. 2014, č. j. 23300-2/2014-530000-4.

Žalobce brojil proti postupu celního úřadu námitkou dle § 254 odst. 5 daňového řádu, která byla zamítnuta rozhodnutím celního úřadu ze dne 30. 5. 2014, č. j. 23300-13/2014-530000-11. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím jako nedůvodné zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí celního úřadu potvrzeno.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí především zdůraznil, že v rámci tzv. dělené správy je kompetencí celního úřadu správa peněžitého plnění, do které patří také vrácení zaplacené pokuty žalobci. Ustanovení § 254 daňového řádu se však v případě peněžitých plnění směřujících do veřejných rozpočtů, ovšem ukládaných podle jiných než daňových zákonů, dle žalovaného neuplatní. Žalovaný v této souvislosti odkázal na ustanovení § 161 odst. 2 daňového řádu, dle kterého orgán veřejné moci věcně příslušný ke správě placení peněžitého plnění podle odstavce 1 je v tomto rozsahu správcem daně. Žalovaný ve vztahu k tomuto ustanovení připomněl také závěry obsažené v komentáři k daňovému řádu (konkrétně publikace autorů *Baxa, J. a kol., Daňový řád. Komentář. I. díl, Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011*), podle kterých orgán veřejné moci, který je příslušný ke správě placení daného peněžitého plnění (buďto v plném rozsahu nebo jenom pro oblast vybírání), má povinnost postupovat podle daňového řádu. Za tím účelem získává postavení správce daně, avšak tuto funkci má pouze pro účely placení (tzn. nelze např. dovozovat, že při nezákonném uložení peněžitého plnění vzniká poškozenému nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně dle ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu). Žalovaný tak (s ohledem na závěry vyslovené v citovaném komentáři) dovozoval, že v rámci dělené správy existuje nepropustná hranice a přísné rozhraní mezi ukládací (nalézací) a inkasní fází, a dále upozornil, že důvodem zrušení rozhodnutí ÚOHS v předmětné věci nebylo neoprávněné jednání správce daně. Celní úřad jako správce daně se v rámci platební fáze žádného pochybení nedopustil, když platbu po dobrovolných úhradách žalobce a převodech jeho přeplateků u finančního úřadu přijal a zaevidoval.

Žalovaný se rovněž ztotožnil s posouzením celního úřadu, že peněžité plnění v rámci dělené správy (tj. pokuta uložená ÚOHS) vůbec nelze považovat za rozhodnutí o stanovení daně ve smyslu § 147 daňového řádu. V tomto ohledu vyložil, že dle § 147 daňového řádu, který je uvozen slovy „rozhodnutí o stanovení daně“ je nutno za rozhodnutí o stanovení daně pokládat pouze rozhodnutí vydávaná na základě daňového zákona (tj. platební výměr, dodatečný platební výměr nebo hromadný předpisný seznam). V podmínkách daného případu se však dle žalovaného žádné nalézací řízení před správcem daně neuskutečnilo a pokuta byla uložena za porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže, nikoli tedy na základě daňového zákona. Jelikož rozhodnutí ÚOHS vzniklo v jiném procesním prostředí, nelze na něj

ustanovení daňového řádu (a tedy ani § 147 daňového řádu) aplikovat. Rozhodnutími o stanovení daně v podmínkách aplikace § 254 odst. 1 daňového řádu se tedy dle žalovaného rozumí pouze rozhodnutí vydávaná správcem daně na základě ustanovení § 147 daňového řádu v nalézacím řízení. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí věnoval také srovnání s předchozí právní úpravou obsaženou v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Uvedl, že zákon o správě daní a poplatků nepovažoval peněžité plnění v rámci dělené správy za daň ve smyslu legislativní zkratky uvedené v § 1 odst. 1 zákona, ale za tzv. jinou platební povinnost, při jejímž vybírání a vymáhání se uplatnily ty části zákona o správě daní a poplatků, které na správu této platební povinnosti dopadaly. Dřívější ustanovení § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků upravující úrok z přeplatku přitom stavělo na odlišných zákonných předpokladech, kdy se tento úrok přiznával, aniž by při vzniku přeplatku bylo zapotřebí zavinění správce daně. To však nekoresponduje s nynější právní úpravou úroku z neoprávněného jednání správce daně v § 254 daňového řádu.

II. Obsah žaloby

Žalobce se se závěry napadeného rozhodnutí žalovaného neztotožnil. Měl za to, že v daném případě byly splněny předpoklady pro vznik nároku na úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu, ačkoli se celní úřad a žalovaný pokusili ve vydaných rozhodnutích argumentovat, že rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta, není možno navzdory tomu, že se jedná o daň ve smyslu legální definice obsažené v § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu, považovat za „rozhodnutí o stanovení daně“ dle § 147 daňového řádu. Žalobce namítal, že rozumí-li se pro účely (celého) daňového řádu daní mj. též *peněžité plnění v rámci dělené správy*, je nutno ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu vykládat tak, že se vztahuje na všechna rozhodnutí o stanovení daně ve smyslu § 2 odst. 3 daňového řádu, tj. i na rozhodnutí o stanovení peněžitého plnění v rámci dělené správy. Takovým rozhodnutím je i rozhodnutí ÚOHS, kterým byla žalobci stanovena pokuta, a tedy předpoklad, že došlo k vydání rozhodnutí o stanovení daně, byl v daném případě naplněn.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že byl splněn i druhý předpoklad pro vznik nároku na úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu, neboť rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2012, č. j. 62 Af 37/2011 - 149, byla konstatována nezákonnost rozhodnutí ÚOHS o pokutě a rozhodnutí ÚOHS bylo z důvodu nezákonnosti zrušeno. Ačkoli tak byly všechny zákonné předpoklady pro vznik nároku žalobce na úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu splněny, pokusil se žalovaný nepřiznání úroku odůvodnit na základě obsáhlého exkurzu do kompetencí jednotlivých orgánů veřejné moci a do jednotlivých fází procesu ukládání a vybírání daní. Argumenty žalovaného však dle názoru žalobce nemohou mít na jeho právo na úhradu úroku z nezákonně stanovené pokuty žádný vliv, nadto v situaci, kdy výklad žalovaného nemá oporu v daňovém řádu a opírá se výlučně o nesprávné, jakož i soudní praxi a samotným daňovým řádem nepodložené a ojedinělé názory.

Žalobce připomněl závěry žalovaného, který se pokouší argumentovat, že peněžité plnění v rámci dělené správy má charakter daně údajně jen pro účely platební (inkasní) fáze, tj. pro účely vybrání a vymáhání daní. Tento argument však vyvrací skutečnost, že plnění

v rámci dělené správy je v § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu definováno jako daň obecně, nikoli jen pro určité vybrané účely či fáze daňového řízení. Dle žalobce je pojem „daň“ pro účely daňového řádu nutno vykládat v mnohem širším kontextu, tj. nikoli pouze jako plnění odčerpávané na principu nenávratnosti z nominálního důchodu ekonomických subjektů ve prospěch veřejnoprávního rozpočtu, ale též jako další plnění výslovně uvedená v § 2 odst. 3 daňového řádu. Přitom skutečnost, že žalobci byla „daň“ ve smyslu § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu uložena nikoli státním orgánem v postavení správce daně, ale jiným státním orgánem, nemůže na uvedeném nic změnit. Jak plnění stanovená platebními výměry či jinými obdobnými rozhodnutími, tak plnění stanovená rozhodnutími o uložení pokuty jsou plněními, která jsou na základě autoritativních rozhodnutí státních orgánů odčerpávána z majetku soukromoprávních subjektů do státního rozpočtu. Tato plně srovnatelná plnění tedy logicky musejí mít stejný režim, a to nejen co do jejich inkasa, jak se pokouší argumentovat žalovaný, ale též co do jejich případného vrácení, byla-li státem stanovena a od soukromoprávního subjektu vybrána nezákonně a neoprávněně. Z tohoto důvodu tedy nelze přisvědčit ani argumentaci žalovaného o „nepropustné hranici“ údajně existující mezi fází uložení pokuty a fází jejího placení. Fáze placení je naopak s fází uložení peněžitého plnění velmi úzce propojena; bez uložení peněžitého plnění by totiž nemohla fáze placení nikdy nastat. Rovněž následné zjištění, že fáze uložení neproběhla v souladu se zákonem, má přímé dopady na fázi placení, neboť nebylo-li peněžité plnění stanoveno v souladu se zákonem, nelze je považovat za přijaté v souladu se zákonem.

Žalobce dále upozornil, že úrok z plnění, která byla od soukromoprávních subjektů vybrána na základě následně pro nezákonnost zrušených rozhodnutí ÚOHS, náležel takto postiženým subjektům i podle předchozí právní úpravy, konkrétně dle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, přestože ani za účinnosti této právní úpravy nebyl ÚOHS při ukládání pokut v postavení správce daně. Pozici správce daně mu totiž v době účinnosti zákona o správě daní a poplatků svěřoval zákon pouze pro účely vybírání pokut, a to navíc pouze po omezenou dobu, konkrétně do 31. 8. 2009. Přes právě uvedené přitom Nejvyšší správní soud (viz např. rozhodnutí ze dne 21. 7. 2010, č. j. 1 Afs 38/2010 - 100) nikdy nezpochybňoval právo subjektů, od kterých byla vybrána pokuta do veřejného rozpočtu na základě nezákonného rozhodnutí ÚOHS, na to, že vedle pokuty jako daňového přeplatku musí být vrácen také případný úrok stanovený pro účely nesprávného postupu „správce daně“, neboť za daňový přeplatek zaviněný „správcem daně“ je nutné považovat každý přeplatek na platební povinnosti vzniklý (a uhrazený ve prospěch veřejného rozpočtu) v důsledku natolik nesprávného rozhodnutí (postupu) správních orgánů, pro který bylo toto rozhodnutí přezkumnou autoritou zrušeno. Žalobce též doplnil, že skutečnost, že mu náleží úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu, je možné dovodit i na základě § 2 odst. 5 daňového řádu definujícího příslušenství daně, kterým je dle názoru žalobce i úrok z neoprávněného jednání správce daně zakotvený v § 254 odst. 1 daňového řádu.

K závěru, že žalovaný byl vůči žalobci povinen aplikovat ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu, pak bylo dle žalobce nutno dospět i s ohledem na smysl a účel úroku z neoprávněně vybraného plnění vyjadřující cenu finančních prostředků v čase, která je dána úrokovou mírou. Žalobce tak na základě všeho výše uvedeného uzavřel, že úrok z finančního plnění, které bylo poskytnuto do veřejného rozpočtu na základě rozhodnutí, které bylo pro nezákonnost následně zrušeno, představoval a s ohledem na srovnatelnost právní úpravy

daného institutu v zákoně o správě daní a poplatků a daňovém řádu i nadále představuje nárok subjektu, který nemohl s nezákonně vybranými peněžními prostředky disponovat, na paušalizovanou náhradu škody, která mu v důsledku zaplacení neprávem požadované úhrady ve prospěch veřejného rozpočtu vznikla. To dokládá zejména skutečnost, že jak úrok podle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, tak úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu se započítává na náhradu škody (srovnej § 254 odst. 6 daňového řádu a § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků).

Prisvědčit dle žalobce nelze ani názoru žalovaného, že údajně není v předmětném případě na místě aplikace zásad *in dubio mitius* a *in dubio pro libertate*, a to údajně proto, že úprava daňového řádu neumožňuje vícero výkladů. Žalobce byl přesvědčen, že daňový řád skutečně umožňuje pouze jím zastávaný výklad. Pokud by však soud byl názoru, že by byl možný též výklad žalovaného, pak by aplikace shora uvedených zásad byla s odkazem žalobce na relevantní judikaturu Ústavního soudu plně opodstatněná.

Z výše uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí celního úřadu, zrušil, věc vrátil celnímu úřadu k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že mezi účastníky řízení panuje spor o to, zda žalobce má nárok na přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu, a to za situace, kdy žalobce na základě vykonatelného exekučního titulu ÚOHS v průběhu roku 2011 na základě několika plateb a prostřednictvím převodů přeplatků u finančního úřadu uhradil pokutu za porušení předpisů na úseku ochrany hospodářské soutěže na účet celního úřadu kompetentního k jejímu výběru. Žalovaný pokládal za důležité upozornit, že v okamžiku úhrady a výběru pokuty celním úřadem zde existovalo pravomocné a vykonatelné rozhodnutí ÚOHS, které opravňovalo celní úřad pokutu vybrat a zaevidovat. Jednalo se o pravomocné a vykonatelné rozhodnutí, u něhož platila presumpce správnosti. Dle názoru žalovaného působí zrušovací rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2012, č. j. 62 Af 37/2011 - 149, s účinky *ex nunc*. Vyvolával-li by uvedený rozsudek účinky *ex tunc*, došlo by tím k popření zásady presumpce správnosti rozhodnutí ÚOHS, což je v rozporu nejen s ustálenou teorií správního práva, ale i s judikaturou Ústavního soudu. Žalovaný připomněl, že rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil výrokovou část III. rozhodnutí předsedy ÚOHS týkající se uložení pokuty až koncem října 2012. Do této doby tedy rozhodnutí ÚOHS vyvolávalo právní účinky, přičemž až po vyslovení jeho nezákonnosti soudem, s nímž žalovaný spojuje vznik přeplatku, bylo nutno v souladu se zákonem pokutu žalobci vrátit.

Co do nakládání s uloženou pokutou tedy spočívalo konání celního úřadu jakožto správce inkasa (placení) uloženého plnění toliko v přijetí a zaevidování platby. V důsledku zrušovacího rozsudku Krajského soudu v Brně pak celní úřad uloženou pokutu jako přeplatek vrátil na účet žalobce, přičemž tak učinil poté, co se o této skutečnosti dozvěděl. Žalovaný

setrval na svém názoru, že mezi fází uložení pokuty a fází placení tohoto peněžitého plnění existuje nepropustná hranice, a postavení správce daně se aktivuje až v okamžiku „vstupu“ do inkasní fáze. Žalovaný zároveň připomněl své závěry, že s ohledem na specifikum uloženého plnění, kdy se jedná o plnění v rámci tzv. dělené správy, je třeba ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu vykládat nikoli izolovaně, ale v širších souvislostech ve vazbě na další instituty daňového práva, jako jsou daň, správa daní, dělená správa, rozhodnutí o stanovení daně a vymezení správce daně. Žalovaný přitom při výkladu, který v dané věci zaujal, postupoval v souladu s dikcí zákona, vypomohl si důvodovou zprávou k daňovému řádu za účelem pochopení úmyslu zákonodárce a pracoval také s odbornou komentářovou literaturou autorů *Baxa, J. a kol. Daňový řád. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2011*. Žalovaný se tak domníval, že nárok na úrok z neoprávněného jednání správce daně může vzniknout toliko v situaci, kdy neoprávněnost vymáhání zavíní a způsobí svým konáním sám správce daně v rámci inkasní fáze řízení, a tedy jedině v takovém případě bude aplikace ustanovení § 254 odst. 2 daňového řádu namístě. Žalovaný se dále ve svém vyjádření věnoval srovnání s předchozí právní úpravou obsaženou v § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků a v závěru vyjádření připomněl, že skutečnost, že žalobci v dané věci nenáleží úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 daňového řádu, ještě neznamená, že se žalobce proti postupu ÚOHS nemůže bránit jinými právními prostředky, konkrétně v režimu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž poukázal na skutečnost, že zcela v souladu s logikou věci a smyslem a účelem příslušných ustanovení zákona celní úřad posoudil mnohamilionovou pokutu uhrazenou žalobcem na základě pro nezákonnost zrušeného rozhodnutí ÚOHS jako přeplatek vzniklý *v důsledku zrušení, změny nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně* ve smyslu § 254 odst. 4 daňového řádu. Za těchto okolností tedy současná argumentace žalovaného, že rozhodnutí ÚOHS údajně nelze považovat za „rozhodnutí o stanovení daně“ nemůže být správná. Žalobce opakovaně upozornil na legální definici pojmu daň, kterou se ve smyslu § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu (a pro účely celého daňového řádu) rozumí peněžité plnění v rámci dělené správy. Žalobce proto odmítal účelovou argumentaci žalovaného, dle které by se mělo peněžité plnění v rámci dělené správy považovat za daň pouze v inkasní fázi. Na povahu pokuty uložené žalobci rozhodnutím ÚOHS pak nemělo dle žalobce žádný vliv ani to, zda při jejím uložení ÚOHS formálně disponoval postavením správce daně či nikoli. Stejně tak žalobce nesouhlasil ani s argumentací žalobce, že zákonná definice „rozhodnutí o stanovení daně“ je obsažena v § 147 odst. 1 daňového řádu. Za nepřipadnou žalobce pokládal také argumentaci žalovaného, že sám žalovaný ve vztahu k žalobci nijak nepochybil, pokud od něj pokutu vybral na základě v té době pravomocného rozhodnutí ÚOHS, a že to nebyl on, kdo toto nezákonné rozhodnutí vydal a zapříčinil jeho nezákonnost. Dle názoru žalobce však smyslem úroku z prodlení není postižení žalovaného či jemu podřízených celních orgánů, ale náprava nezákonného stavu v podobě paušalizované náhrady škody vzniklé v důsledku odčerpání finančních prostředků na základě nezákonně vydaného správního rozhodnutí. Výplata úroku dle § 254 odst. 1 daňového řádu tak není sankcí uloženou žalovanému za jeho pochybení, jak se žalovaný pokouší prezentovat ve svém vyjádření, ale je vyjádřením

odpovědnosti státu za nezákonný postup (ať už jakéhokoli) orgánu, následkem kterého byly z majetku soukromoprávního subjektu odčerpány peněžní prostředky do veřejného rozpočtu. Z tohoto pohledu je tedy dle žalobce zcela irelevantní, který konkrétní orgán nezákonné rozhodnutí vydal a který konkrétní orgán na jeho základě peněžité plnění do veřejného rozpočtu vybral.

Žalobce dále připomněl, že úrok z plnění, která byla od soukromoprávních subjektů vybrána na základě následně pro nezákonnost zrušených rozhodnutí ÚOHS, náležel takto postiženým subjektům i podle předchozí právní úpravy, konkrétně dle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků. Žalobce upozornil, že ačkoli toto ustanovení hovořilo o zavinění správce daně, byl úrok z pokut uhrazených na základě nezákonných rozhodnutí ÚOHS postiženým subjektům vyplácen, a to bez ohledu na to, zda ÚOHS v době uložení či vrácení pokuty disponoval postavením správce daně či nikoli. V této souvislosti žalobce odkázal také na předchozí rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu (zejména rozhodnutí ze dne 21. 7. 2010, č. j. 1 Afs 38/2010 - 100, či rozhodnutí ze dne 26. 10. 2010, č. j. 8 Afs 13/2010 - 134).

Žalobce taktéž shodně jako v podané žalobě zopakoval, že mu úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu náleží také podle § 2 odst. 5 téhož zákona, který definuje příslušenství daně. Poukázal také na ústavněprávní aspekty (čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), na smysl a účel úroku z nezákonně vybraného plnění, jakož i na aplikaci zásad *in dubio mitius* a *in dubio pro libertate*. Možnost postižených subjektů domáhat se namísto úroku případné náhrady škody podle jiných právních předpisů (konkrétně např. podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu) žalobce nepovažoval za srovnatelnou alternativu. Žalobce proto setrval na svém původním návrhu, aby krajský soud žalobě v plném rozsahu vyhověl.

V doplnění repliky ze dne 25. 3. 2015 žalobce uvedl, že s ohledem na argumentaci žalovaného z právní opatrnosti uplatnil též nárok na náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu, a to podáním adresovaným ÚOHS. Ten mu však přípisem ze dne 24. 3. 2015 sdělil, že ač žalobce byl postižen nezákonným rozhodnutím ÚOHS, nelze žalobci v této souvislosti přiznat žádnou náhradu škody dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu, natož náhradu ve výši odpovídající úroku podle § 254 odst. 1 daňového řádu. Uvedený přípis tak dle žalobce jasně dokazuje, že postupem podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu, se žalobce náhrady škody domoci nemůže. I s ohledem na tuto skutečnost proto žalobce navrhoval, aby krajský soud žalobě vyhověl.

V. Vyjádření žalovaného k replikám žalobce

Rovněž žalovaný podal k replikám žalobce své vyjádření, v němž setrval na svých dosavadních tvrzeních a závěrech. V něm zároveň doplnil, že skutečnost, že žalobci nebyla přiznána náhrada škody v režimu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu, nemůže mít vliv na naplnění zákonných podmínek aplikace ustanovení § 254 daňového řádu, a tedy na postup žalovaného při posuzování nároku dle tohoto ustanovení. Vzhledem k tomu,

že žalobce v replice opakovaně akcentoval námitky uplatněné již v dříve v podané žalobě, žalovaný nepovažoval za nutné se k těmto znovu vyjadřovat.

VI. Doplnění vyjádření žalobce

Žalobce v reakci na učiněné vyjádření žalovaného zaslal soudu další doplnění své argumentace, v němž znovu zopakoval své dřívější námitky a dále doplnil, že žalovaný sice postupoval při vrácení nezákonně uložené pokuty podle § 254 odst. 4 daňového řádu, kdy žalobci vrátil pokutu bez žádosti, avšak ignoroval s tímto postupem související a od něho neoddelitelnou povinnost uhradit žalobci též úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu. Žalobce poukázal na skutečnost, že bylo-li sankční rozhodnutí ÚOHS zrušeno pravomocným rozhodnutím soudu, pokuta uhrazená na jeho základě se stala přeplatkem od počátku (tedy s účinky *ex tunc*). Pokuty uložené ÚOHS coby daň ve smyslu § 2 odst. 3 daňového řádu tedy žalobce pokládal za plně srovnatelné s plněním odčerpaným na základě zákona z majetku soukromoprávního subjektu do veřejného rozpočtu, a tedy je logické, že zákonodárce těmto subjektům poskytuje srovnatelné záruky v podobě úroku za dobu, po kterou se svými prostředky (nezákonně odčerpanými do veřejného rozpočtu) nemohly disponovat. Žalobce tedy znovu upozorňoval, že dle jeho názoru účelem ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu není potrestání orgánu, který vybral plnění do státního rozpočtu, jak se mylně snaží dovodit žalovaný, ale náhrada újmy způsobené nezákonným odčerpáním soukromého majetku ve prospěch státu. Jiný výklad předmětných ustanovení daňového řádu je nejen nelogický, ale zejména rozporný se základními principy rovnosti, nediskriminace a odpovědnosti státu za provedené zásahy do soukromé sféry a majetku soukromoprávních subjektů. Hloubku této nerovnosti a diskriminace ostatně osvědčil i postup samotného ÚOHS, který žalobci nepřiznal náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu, ačkoli se ho žalovaný opakovaně pokouší dovolávat jako vhodné alternativy.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný výslovně souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Krajský soud na úvod podotýká, že v posuzované věci nejsou mezi účastníky řízení sporné skutkové otázky, ale spor se týká výlučně otázky právní, a to konkrétně posouzení, zda žalobci v souvislosti s úhradou nezákonně uložené pokuty náleží úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu.

Podle § 8 odst. 2 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o celní správě“), je celní úřad obecným správcem daně podle správního řádu a vykonává správu placení peněžitých plnění v rámci dělené správy, která jsou příjmem státního rozpočtu, státních fondů nebo rozpočtů územních samosprávných celků.

Dle § 106 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se pro exekuci, vybírání a evidenci peněžitých plnění uplatní postup pro správu daní.

Ustanovení § 2 odst. 3 daňového řádu pak upravuje, že daní se pro účely tohoto zákona rozumí

- a) peněžitá plnění, které zákon označuje jako daň, clo nebo poplatek,
- b) peněžitá plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle tohoto zákona,
- c) *peněžitá plnění v rámci dělené správy.*

V posuzovaném případě se přitom jedná o tzv. věcnou (kompetenční) dělenou správu upravenou v § 161 odst. 3 daňového řádu, tj. situaci, kdy je peněžitá plnění (zde pokuta) uloženo jedním orgánem veřejné moci (zde ÚOHS), avšak příslušným k evidenci, výběru a případnému vymození tohoto peněžitého plnění je jiný orgán veřejné moci (zde celní úřad).

Podle § 254 odst. 1 daňového řádu dále platí, že dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím.

Krajský soud předně ve shodě se závěry Nejvyššího správního soudu vyslovenými v rozsudku ze dne 15. 9. 2016, č. j. 9 Afs 128/2016 - 39, dostupném na www.nssoud.cz, uvádí, že nelze souhlasit s výkladem žalovaného, že rozhodnutím o stanovení daně se může rozumět pouze rozhodnutí dle § 147 odst. 1 daňového řádu. Jak žalobce správně poukazoval v podané žalobě, ve znění jejích doplnění, pojem „rozhodnutí o stanovení daně“ není v daňovém řádu výslovně definován. Nadpis použitý v § 147 daňového řádu pak nemá normotvornou povahu, a ačkoli jej lze užít jako vodítko při výkladu zákona, je zřejmé, že v posuzovaném případě z něj bez dalšího nelze striktně vycházet. Rozhodnutím o stanovení daně je totiž kromě platebního výměru, dodatečného platebního výměru či hromadného předpisného seznamu nepochybně také např. rozhodnutí odvolacího orgánu o odvolání proti platebnímu výměru či rozhodnutí o výsledku přezkumu dle § 123 odst. 5 daňového řádu. Sporné slovní spojení „rozhodnutí o stanovení daně“ proto nelze vykládat takto úzce (toliko jako rozhodnutí dle § 147 odst. 1 daňového řádu) ani při samotné správě daní ve smyslu § 2 odst. 3 písm. a) daňového řádu, tj. těch daní, při jejichž správě se postupuje zcela v režimu daňového řádu. Proto skutečnost, že peněžitá plnění (zde pokuta) bylo uloženo ve správním řízení, je zcela nepodstatná.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutím o stanovení daně sám daňový řád rozumí rozhodnutí, kterým bylo uloženo (stanoveno) některé z peněžitých plnění spadajících pod legislativní zkratku „daň“ upravenou v § 2 odst. 3 daňového řádu, a daní se dle písm. c) tohoto ustanovení rozumí také peněžitá plnění v rámci dělené správy, krajský soud se plně ztotožňuje s argumentací žalobce, že je nutno pojem „rozhodnutí o stanovení daně“ použitý v § 254 odst. 1 daňového řádu vykládat též jako rozhodnutí o stanovení peněžitého plnění v rámci dělené správy. Nepochybně tedy takovým rozhodnutím může být i rozhodnutí vydané jiným orgánem veřejné moci než správcem daně (zde ÚOHS), kterým v daném případě byla žalobci uložena pokuta za správní delikt spočívající v porušení předpisů na ochranu hospodářské soutěže.

Jak již bylo uvedeno výše, podmínkou pro aplikaci ustanovení § 254 odst. 1 daňového řádu je, že došlo ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí, na základě kterého byly uhrazeny prostředky do veřejného rozpočtu, přičemž se tak stalo v důsledku pochybení správce daně. Již dřívější právní úprava obsažená v § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků vázala úrok na „zavinění“ správce daně, přičemž toto zavinění judikatura Nejvyššího správního soudu (srovnej již rozsudky ze dne 31. 1. 2007, č. j. 7 Afs 140/2005 - 55, či ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 Afs 53/2009 - 63, oba dostupné na www.nssoud.cz) vyložila tak, že se jedná o pochybení správce daně. *„Zaviněným přeplatkem judikatura jednoznačně rozumí přeplatek na platební povinnosti vzniklý (uhrazený ve prospěch veřejného rozpočtu) v důsledku natolik nesprávného rozhodnutí (postupu) správních orgánů, pro který bylo toto rozhodnutí „přezkumnou autoritou“ zrušeno. (...) Úrok z přeplatku je v podstatě vyjádřením ceny finančních prostředků v čase, která je daná úrokovou mírou. Jedná se o ekonomickou náhradu plynoucí z prostředků, která by jinak přirůstala k masě finančních prostředků jejich vlastníku“* (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 1 Afs 38/2010 - 100, ze dne 12. 8. 2010, č. j. 1 Afs 52/2010 - 180, či ze dne 26. 10. 2010, č. j. 8 Afs 13/2010 - 134, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Opakovaně také bylo správními soudy judikováno, že povinnost přiznat daňovému subjektu úrok z přeplatku dle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků se nemění ani po zavedení dělené správy, a to dělené správy věcné, kdy peněžitá plnění (pokuta) bylo uloženo jiným orgánem veřejné moci, než byl orgán následně příslušný k jeho vybrání, příp. k vymožení. Byla-li uložena pokuta vybrána ve prospěch státního rozpočtu správním orgánem, kterému v rámci věcné dělené správy přísluší dané peněžitá plnění spravovat (vybrat, vymáhat, vracet, vypořádat nárok související s neoprávněným vybráním nebo vymožením), vrátí v případě následného zrušení rozhodnutí o uložení pokuty tento správní orgán vedle vybrané pokuty též oprávněný úrok z prodlení (k tomu shodně srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2013, č. j. 62 Af 28/2012 - 123, oba dostupné na www.nssoud.cz).

V souladu s výše uvedenou dlouhodobou judikaturou tedy platí (a ani dikce nyní aplikovaného § 254 odst. 1 daňového řádu na podstatě a smyslu dřívější právní úpravy obsažené v § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků ničeho nemění), že bylo-li sankční rozhodnutí (zde rozhodnutí o pokutě) zrušeno pravomocným rozhodnutím soudu, stala se

pokuta uhrazená na jeho základě od počátku (tedy ode dne její úhrady) zaviněným daňovým přeplatkem, který musel být pokutovanému vrácen, a to i s úrokem z tohoto přeplatku.

Smyslem a účelem úroku z neoprávněného jednání správce daně, na což žalobce také poukazoval v podané žalobě, přitom není sankcionovat či postihovat stát za nezákonné jednání správce daně, ale alespoň částečně adresátovi nezákonného rozhodnutí kompenzovat ekonomickou ztrátu plynoucí z nemožnosti disponovat se svými finančními prostředky, které uhradil do veřejného rozpočtu. Úrok z neoprávněného jednání správce daně dle § 254 odst. 1 daňového řádu tedy ve své podstatě představuje vyjádření ceny finančních prostředků v čase, které je dáno úrokovou mírou. Na těchto závěrech nemění nic ani argumentace žalovaného, že v rámci dělené správy existuje hranice mezi ukládací a nalézací fází řízení, neboť tato zde existovala také za účinnosti dřívější právní úpravy obsažené v § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků, k čemuž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014 - 78, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil: „(...) je pravdou, že sankční rozhodnutí vydal jiný orgán, který nezákonnost rozhodnutí způsobil, zavinění správce daně ve smyslu ZSDP však v případech jako je tento dle ustálené judikatury zdejšího soudu vyplývá již z té skutečnosti, že takto nezákonně uloženou peněžitou sankci stěžovatel jako obecný správce daně [§ 2 písm. d), § 5 odst. 4 písm. m) zákona č. 185/2004 Sb., o Celní správě České republiky] v rámci dělené správy vybral.“

V posuzovaném případě je přitom nesporné, že žalobci byla pokuta uložena rozhodnutím, které následně bylo zrušeno soudem, a že pokuta byla v několika platbách uhrazena na účet celního úřadu, a stala se tak příjmem státního rozpočtu. Stát tedy mohl s uvedenou finanční částkou disponovat a plynuly mu z ní užítky. Krajský soud tedy ve shodě se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2016, č. j. 9 Afs 128/2016 - 39, dostupném na www.nssoud.cz, neshledal žádné důvody, které by jej vedly k odchýlení se od dřívější shora citované judikatury, která pod pochybení („zavinění“) správce daně řadí také situace, kdy nezákonné rozhodnutí vydal a pokutu uložil jiný správní orgán než ten, který ji následně v postavení správce daně vybral.

Argumentoval-li pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí důvodovou zprávou k daňovému řádu a komentářovou literaturou, krajský soud na tomto místě opětovně odkazuje na závěry obsažené v již výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2016, č. j. 9 Afs 128/2016 - 30, dostupném na www.nssoud.cz, s nimiž se v plném rozsahu ztotožňuje a který v této souvislosti uvedl: „Se stěžovatelem lze souhlasit, že z důvodové zprávy by teoreticky bylo možné dovodit, že úrok stanovený v § 254 odst. 1 daňového řádu neměl dopadat na případy dělené správy, výslovně to však v důvodové zprávě uvedeno není. Ze zákona, a to ani z jeho doslovného textu nic takového dovozovat nelze. Pokud by měl zákonodárce skutečně v úmyslu aplikaci § 254 odst. 1 daňového řádu u peněžitých plnění v rámci dělené správy vyloučit, mohl a měl tak učinit výslovně (což ostatně učinil u úroku z prodlení – viz § 253 odst. 3 daňového řádu).

Totéž platí i ve vztahu ke Komentáři. Názory odborné veřejnosti (akademiků, soudců, pracovníků správce daně, advokátů, daňových poradců apod.) uvedené v literatuře či komentáři k zákonu vztahující se k výkladu jednotlivých zákonných ustanovení samozřejmě mohou být určitým vodítkem či "inspirací", nejsou však pro posouzení konkrétní věci soudem

závazné. Názor v Komentáři (...) dle přesvědčení soudu neodpovídá textu právního předpisu, smyslu úroku z neoprávněného jednání správce daně ani dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu.“

Krajský soud tak shledal důvodnými uplatněné námitky žalobce, že i v rámci tzv. dělené správy se na povinnosti celního úřadu vrátit peněžité plnění ve smyslu § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu, včetně úroku dle § 254 odst. 1 téhož zákona, nic nemění a že citované ustanovení dopadá a postihuje nezákonnost v rovině nalézací. Z tohoto důvodu se proto krajský soud pro nadbytečnost již dále nezabýval námitkami žalobce, dle kterých skutečnost, že mu náleží úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu, je možno dovodit i na základě § 2 odst. 5 téhož zákona definujícího příslušenství daně, kterým je i úrok z neoprávněného jednání správce daně. S ohledem na shora vyslovené právní závěry pak krajský soud pokládal za nadbytečné vyjadřovat se též k aplikaci zásad *in dubio mitius* a *in dubio pro libertate*, když provedl výklad shodující se s výkladem zastávaným žalobcem.

Závěrem pak krajský soud pro úplnost pokládá za nutné ocitovat též závěry Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce posuzování škody/nemajetkové újmy dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu, jemuž byla ze strany účastníků řízení v daném případě také věnována pozornost: „(...) aplikace § 254 odst. 1 daňového řádu na peněžité plnění v rámci dělené správy neznamená, že daňovému subjektu nemůže vzniknout škoda či nemajetková újma způsobená nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem. Takováto škoda/nemajetková újma by se posuzovala podle zákona č. 82/1998 Sb. a dle § 254 odst. 6 daňového řádu by se přiznaný úrok z neoprávněného jednání správce daně započítával na přiznanou náhradu škody nebo přiznané zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.“

K argumentaci žalovaného obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí a spočívající v tom, že žalobce měl při vrácení přeplatku vzniklého v důsledku nezákonného rozhodnutí postupovat podle § 155 daňového řádu (a nikoli podle § 254 téhož zákona), a domáhat se tak vydání vratitelného přeplatku podle tohoto ustanovení, pak krajský soud nad rámec výše uvedeného ve shodě s Nejvyšším správním soudem (opětovně srovnej rozsudek ze dne 15. 9. 2016, č. j. 9 Afs 128/2016 - 30, dostupný na www.nssoud.cz), uzavírá, že úprava vrácení přeplatku vzniklého v důsledku zrušení, změny nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí, stejně jako s tím související úrok z neoprávněného jednání správce daně, jsou úpravou, která je ve vztahu k obecné úpravě vrácení přeplatku obsažené v § 155 daňového řádu úpravou zvláštní.

VIII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušil.

Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem

ve zrušovacím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tak bude nutno opětovně posoudit veškeré žalobcem uplatněné námitky v intencích krajským soudem vysloveného právního názoru.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále v nákladech právního zastoupení v celkové výši 16 456 Kč dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu JUDr. Pavla Dejla, LL.M., Ph.D., advokáta Kocián Šolc Balaštík, advokátní kancelář, s.r.o., za zastupování žalobce v řízení před krajským soudem, a to za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a tři písemná podání soudu ve věci samé - podání žaloby; podání repliky k vyjádření žalovaného ze dne 13. 3. 2015, včetně jejího doplnění ze dne 25. 3. 2015, které soud posoudil jako jediné podání, a tedy jako jeden úkon právní služby; a doplňující vyjádření ze dne 14. 10. 2015) dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 12 400 Kč (4 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 1 200 Kč (4 x 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je ve smyslu § 57 odst. 2, věty za středníkem, s. ř. s. společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie a plátcem daně je tato právnická osoba, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 856 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku 19 456 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Ve výroku III. krajský soud zároveň rozhodl, že se žalobci vrací přeplatek na zaplaceném soudním poplatku. Kontrolou soudního spisu krajský soud zjistil, že žalobce zaplatil poplatek ve výši 3 000 Kč dvakrát, a tedy na soudním poplatku zaplatil o 3 000 Kč více, než kolik dle položky 18, bodu 2. písm. a) Sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), činila jeho poplatková povinnost za podanou žalobu proti správnímu rozhodnutí. Krajský soud proto podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích žalobci tento přeplatek vrátil, a to k rukám jeho zplnomocněného zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. září 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu